

τάσσοντο ἐν τούτοις ὑπὸ κοινῶν γραφῶν, ἄρα τὰ ἔγγραφα ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον ἰδιωτικά. Κατ' ἀκολουθίαν προκύπτει, ὅτι ἐκεῖνο εἰς τὸ ὅποιον οἱ συμβαλλόμενοι αὐστηρῶς ἀπέβλεπον εἶναι, ὅπως ἡ σύμβασις εἶναι γραπτή, ἀδιαφοροῦντες, ἂν τὸ ἔγγραφον εἶναι ἐπίσημον καὶ δὴ συστηματικῶς ἀποφεύγοντες τοῦτο. Ἀκριβῶς δὲ διότι τοῦτο συνέβαινε, τὸ γραπτὸν αὐτὸ ἔθιμον περιέλαβε διατάξεις ὑποχρεούσας τοὺς συμβαλλομένους, ὅπως συντάσσωσι τὰς συμβάσεις των ἐνώπιον τῶν συμβολαιογράφων. Αἱ διατάξεις ὅμως αὗται καὶ ἡ ἀπαγγελλομένη ἀκυρότης ἐπὶ μὴ τηρήσεώς των ἀφοροῦν εἰς τὸ μέλλον: ὥστε ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς... νὰ μὴν ἡμπορῇ ὁ προστυχὼν νὰ τὰ γράφῃ. Κατὰ πόσον ἤδη ὁ κανὼν οὗτος καὶ μετὰ ταῦτα ἐτηρήθη εἶναι ἄγνωστον. Πάντως τοῦτο θὰ ἐπεθύμουν, ὅπως τονισθῇ· ὅτι δηλ. κατὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς Ἐπαναστάσεως εἰς ἐλάχιστα μέρη τῆς Ἑλλάδος εὐρέθησαν ὑπάρχοντες συμβολαιογράφοι, ὀλίγοι μετὰ ταῦτα διωρίσθησαν ἐπὶ τῇ βάσει εἰδικῶν διατάξεων καὶ τέλος ὅτι καὶ οἱ διορισθέντες παρεπονέθησαν ὅτι, παρὰ τὴν ὑπαρξίν των, οἱ συμβαλλόμενοι δὲν τοὺς ἐχρησιμοποιοῦν καὶ ζητοῦν ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν, ὅπως ἐκδώσῃ διαταγὴν πρὸς τὸ κοινὸν ὑποδεικνύουσαν, ὅτι τοῦτο ὀφείλει νὰ συντάσῃ τὰ συμβόλαιά του ἐνώπιον αὐτῶν (Ι. ΒΙΣΒΙΖΗ, *Ἡ πολιτικὴ Δικαιοσύνη κατὰ τὴν ἐλληνικὴν Ἐπανάστασιν μέχρι τοῦ Καποδιστρίου. Μετ' ἀνεκδότων ἐγγράφων*, Ἀθῆναι 1941, σελ. 23 ἐπ. καὶ 193 ἐπ.). Τοῦτο συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως ὅτι ἦτο βαθέως ἐρριζωμένη παρὰ τῷ λαῷ ἡ ἀντίληψις ὅτι αἱ συμβάσεις καὶ ἰδίως αἱ μεταβιβάζουσαι κυριότητα ἰδίως ἐπὶ στεκουμένων τῆς γῆς—ὁ ἐπιτυχὴς οὗτος ὅρος εἶναι ἀντίστοιχος πρὸς τὸν γερμανικὸν *Liegenschaften* καὶ χρησιμοποιεῖται εἰς τὰ γραπτὰ ἔθιμα τῆς Φολεγάνδρου τοῦ ἔτους 1808 (Λ. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ, ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 183=ΖΕΠΩΝ, ἐνθ' ἄνωτ. 8 σελ. 522)· ἐν τῷ 27 στίχ. 19 καλοῦνται *στάμπιλα* τῆς γῆς—ἔδει νὰ καταρτίζωνται δι' ἐγγράφου, ὃχι ὅμως ἀναγκαίως ἐπισήμου.

Ἡ ἀνάληψις τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς τέλεσιν *μῆς ἀρτοκλασίας ἀγκαρικῆς* (στίχ. 8-9) ἀπαξ τοῦ ἔτους ὑπὸ τοῦ νέου κυρίου τοῦ ἀκινήτου ἐπιρρωννύει τὴν γνώμην, ὅτι ἐν Σίφνῳ ὑφίστατο ἐμπράγατον δικαίωμα ἐπὶ ἀκινήτων φύσεως θρησκευτικοεκκλησιαστικῆς, καλούμενον *ἀγκαριὰ* ἢ *ἐγκαργιὰ* (πρβλ. 26 καὶ 27). Εἰς τὸ παρὸν ὅμως ἔγγραφον λόγῳ τῆς ἀσαφείας περὶ τὴν διατύπωσιν δὲν δύναμαι νὰ διαγνώσω, ἂν τὸ δικαίωμα αὐτὸ προὔπηρχεν ἢ νῦν τὸ πρῶτον συνιστᾶται. Κλίνω ὑπὲρ τῆς πρώτης ἀπόψεως, ὑπὲρ ἧς μάχεται καὶ ἡ σκέψις ὅτι ρητῶς δηλοῖ τὴν ὑπαρξίν του ὁ πωλητής, ἵνα προλάβῃ τυχὸν προσβολὴν τῆς πωλήσεως λόγῳ ἐνυπάρχοντος ἐλαττώματος.

Σημειωθήτω ὅτι τὰ πωλούμενα χαρακτηρίζονται καὶ περιγράφονται ὑπὸ τῆς πωλητρίας ἐν στίχῳ 2 ὡς *γονικά* τῆς.

1 διὰ τοῦ παρόντος ἀπεμπωλητικοῦ γράμματος, δηλὸν γίνεται, ὅτι πωλεῖ καὶ αἰωνίως

2 ἀλλοτριώνει ἢ καλὴ θυγάτηρ γεωργίου Κωλίτη, τὰ ὀσπήτια τὰ γονικά τῆς, ὅπου ἔχει κείμενα εἰς

- 3 τὰ ἀλώνια. πρὸς τὸν εὐγενέστατον σιὸρ κωνσταντάκη μπάον, διὰ γρόσια τριακόσια
 4 πέντε, ἥτοι νούμ(ερο) 305 : καὶ ὁμολογεῖ ὅτι ἔλαβεν τὴν τούτων τιμὴν, σῶαν καὶ
 5 παστρικήν, διὸ καὶ ἀπὸ τὴν σήμερον καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τὰ δύο αὐτὰ ὁσπήτια,
 μένουν εἰς τὴν
 6 ἐξουσίαν καὶ κυριότητα τῆς εὐγενείας του. προικήσει χαρίσει, ὡς θέλει καὶ βού-
 λεται νὰ τὰ :
 7 κάμη τινὰς νὰ μὴν ἤμπορῇ νὰ τὸν διασεῖση ὡς πράγματα ἐδικάτου καὶ καλῶς
 ἀγορα-
 8 σμένα. κάνοντας καὶ μίαν ἀρτοκλασίαν εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τοῦ παπᾶ κωνσταν-
 9 τῆ σπαθάρου, μὲ πληρωμὴν παράδων εἴκοσι (ἤ) λειτουργία ἀγκαρικήν, κατὰ τὴν
 εἴκοστήν
 10 τοῦ ὁκτωβρίου τοῦ ἀγίου ἀρτεμίου. διὸ καὶ εἰς ἔνδειξιν ἀληθείας ἔγινεν τὸ
 παρὸν πω-
 11 λητήριο γράμμα, ὑπογεγραμμένον παρ' ἀξιοπίστων, καὶ ἐδόθη εἰς χεῖρας τοῦ
 ἀγοράσαν-
 12 τος σιὸρ μπάον εἰς βεβαίωσιν καὶ ἀλήθειαν : —
 1814 : ἀπριλί(ον) : 4 : σίφνος
- 2^a X 13 ἀποστόλης μεραητις γούναρης παρακλη-
 14 θεῖς παρὰ τῆς καλῆς ὑπογράφω ἐκ μερος της ὅτι στέργει εἰς τὰ ἄνωθεν
 15 καὶ οὕτως μαρτυρῶ
- 3ⁿ X 16 Κωνσταντῖνος Σακελλαρίου μπαὸς μάρτυς : —
- 4ⁿ X 17 Κωνσταντῖνος μπαὸς μαρτυρῶ. 18 νικόλαος βαλέτα ὁ γράψας
 μαρτυρῶ : —

Verso

- 5ⁿ X 1 πώλησις τοῦ ὁσπητίου :
 2 Καλῆς Γεωργίου Κοιλίτου (¹)
 3 διὰ : Γρο^ς. 305

(¹) εἰς recto ἀμφίβολον ἂν Κωλίτη καὶ ὄχι Κοιλίτη.

8

Πώλησις οἰκίας

Χάρτης δίφυλλος
 0,203 × 0,135

1814, Μαρτίου 6
 Σίφνος

Ἡ Καλυτζάκι, σύζυγος τοῦ Ζαχαρία Μπόσινα, πωλεῖ εἰς τὸν σιὸρ Ἰωάννην Μπάον
 τὴν εἰς τὸ μέσα κάστρον καὶ πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ ἄρχοντος Καμαράση κειμένην γονι-
 κήν τῆς οἰκίαν ἀντὶ τιμήματος πεντακοσίων γροσίων.

